

KÄÄRME- KIVEN ARVOITUS

Kari
Vaijärvi

 SAGA
EGMONT

Kari Vaijärvi

Käärmekiven arvoitus

SAGA Egmont

Käärmekiven arvoitus

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2011, 2021 Kari Vaijärvi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726897937

1st ebook edition
Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Luku

Tuulien riepottelema

- Tiedätkö, missä isän muistiinpanot voisivat olla? kysyin isoäidiltä.

Hän oli juuri annostelemassa keittoa lautaselleni. Kauha pysähtyi hetkeksi, mutta jatkoi sitten työtään.

- Syö nyt.

Vilkaisin oudoksuen isoäitiä. Hän ei yleensäkään ollut niitä puheliaimpia ihmisiä, mutta nyt ääni oli melkein tyly.

- Muistan ihan varmasti, että isä ja äiti puhuivat hurjan innostuneina viimeisestä Lapin-reissustaan, jatkoin sinnikkäästi. - Jäikö heiltä valokuvia, päiväkirjoja, jotain esineitä tai kiviä?

- Ne taitavat olla yliopiston arkistossa, isoäiti kuittasi lyhyesti. - Joku on varmaan käynyt ne kaikki läpi. Kyllä ne siellä ovat osanneet arvioida, jos niissä olisi ollut jotakin tärkeää.

Keitto oli vihertävää ja erikoisen makuista. Arvasin, että isoäiti oli taas käyttänyt mausteena nokkosjauhetta. Muistin, mitä olin kuullut nokkosesta. Se suojelee taioilta ja tervehdyttää mielen. Niin, ja antaa turvaa matkalla manalaan eli Aliseen.

- Onko siellä tosiaan kaikki? en hellittänyt. - Isällä oli pieni puinen laatikko niitä kiviä varten, joita hän halusi tutkia tarkemmin. Tuskin sitä on viety yliopistolle.

En halunnut jostain syystä kertoa isoäidille, mitä muistin isän puhuneen äidin kanssa eräänä iltana ennen onnettomuutta. Olin ollut juuri käymässä nukkumaan ja

menossa vessaan, kun kuulin heidän väittelevän olohuoneessa.

- Samaanirumpuja ei ole löydetty kuin muutamia. Kaikki aikaisemmin kerätyt tuhoutuivat Kööpenhaminan museopalossa. Sen täytyy olla repeytynyt sisäosasta, isä oli sanonut tohkeissaan.

- Kaksi kuviota on selvästi hahmotettavissa, äiti oli vastannut. - Mutta muista en kyllä tajua mitään. Nahka on revitty juuri kuvioiden välistä. Ehkä olisi parasta antaa se asiantuntijoiden tutkittavaksi...

- Ei varmasti! isä oli huudahtanut. - Minä tarkistan ensin muutamia asioita. Ajattele mistä löysimme tämän!

- Sen takia juuri, äiti oli huokaissut. - Meidän ei pitäisi enää pöyhiä tätä juttua. Se on sinulle kuin pakkomielle.

Juuri silloin olin kolauttanut pytyn kantta, ja vanhemmat vaikenivat. Kuiskasin heille vielä hyvät yöt, menin huoneeseen ja nukahdin nopeasti. Unessani oli ollut rumpu, jonka kuvioissa liikkuvat oudot eläimet. Tuuli ryöpytti metsää.

- Kannattaisiko minun mennä kysymään yliopistolta? kysyin isoäidiltä.

- Aleks, mikä sinua oikein riivaa? hän tuhahti. - Oletko yhtäkkiä saanut jonkin herätyksen? Että pitää selvittää vanhempien asioita? Ei heitä sillä tavalla saa takaisin.

Hiljenin ja söin kiltisti soppaani. Minusta isoäiti oli väärässä. Juuri sillä tavalla voisin tuntea isän ja äidin selvemmin ja olla ikään kuin heidän ajatuksissaan. Auto-onnettomuus oli ollut niin suuri sokki, etten pystynyt heti käsittelemään sitä. Sellainen jäi taka-alalle, koska oli selvitettävä ja tehtävä niin paljon ja niin moni asia muuttui. Vasta jokin aika sitten, kun olin kaatunut pyörälläni ja joutunut ensiapuun, kaikki oli tullut uudelleen esille.

Sairaalassa olin tavannut punapäisen Pihlan, jota vaivasi omituinen kuume. Hänkö oli saanut minut ylittämään aikojen rajan ja hakemaan suojaavia amuletteja? En ollut vielääkään aivan varma, olivatko oudot tapahtumat olleet unta vai lääkkeiden aiheuttamia muistikuvia elokuvista tai kirjoista.

Siirtyikö Pihlan isoisä, Tuomenjoen Rapo, todellakin ajasta toiseen? Mitä tämä Arpojaksi kutsuttu olikaan minulle sanonut ensimmäisellä unimatikallani?

”Sinä olet Kulkija. Mutta en ole ennen nähnyt noin vahvaa tulijaa. Kuljet kuin olisit täällä syntynyt, etkä pelkää. Etkö muista, mistä olet lähtöisin? Eivätkö vanhempasi ole kertoneet sinulle mitään?”

Eivät olleet kertoneet, vaan päinvastoin puhuneet asioista vain keskenään! Isoäitikään ei ollut pukahtanut mitään, eikä edes udellut tapaturmasta. Ehkä hän oli puhunut siitä lääkärin kanssa ja saanut tarvittavat tiedot ja ohjeet. Silti minusta tuntui, että isoäiti tiesi paljon enemmän.

Isoäiti oli säpsähtänyt, kun näytin hänelle kaksihaaraista peukaloani. Arvelin sen tulleen kaatumisesta, mutta isoäiti tuli paljastaneeksi, että isälläni oli samanlainen.

- Jouni väitti, että tämä on samaanin merkki, kerroin isoäidille. Tämä vain huitaisi kädellään.

- Ei merkeillä ole niin virkaa. Taikauskoa se on enimmäkseen. Mikä se tyttö oikein oli, josta olet höpöttänyt? Pihla? Mielenkiintoinen nimi.

Tämä olikin ainoa kerta, kun hän oli kysynyt jotakin. Enkä halunnut itsekään kertoa enempää. Isoäiti olisi varmaan passittanut minut ja pääni uudelleen tutkittavaksi. Mitä hän olisi mahtanut sanoa, jos olisin yrittänyt selittää Pihlan sukujuuria? Että Pihlan isä, tietäjä Kara, yritti tulla takaisin Alisesta. Tai että mies oli

käynyt pohjoisessa pakottamassa Lapin noidat luovuttamaan tietojaan, ja nämä olivat houkutelleet tietäjän eksyksiin manalan hämäryyteen.

Isoäidille oli turha selittää, että minä olin onnistunut halkaisemaan Karan rummun. Samalla olimme tuhonneet hänen mahtinsa yhdessä Pihlan ja tämän äidin, Runan kanssa. Rapo, Arpoja ja ennustaja, oli varoittanut meitä ennen omaa kuolemaansa:

”Tämä taistelu on käyty, mutta aika kuljettaa meitä aina johonkin uuteen ja aavistamattomaan.”

Siinä juttellessamme olin äkkiä tajunnut, että Karalla täytyi olla hallussaan muutakin kuin rumpunsa. Tietäjä oli ollut niin varma tulevasta vallastaan yli aikojen.

- Kai nimi on pihlajasta lähtöisin, arvelin. - Sehän on hyvin maaginen puu. Verenpunaiset marjat ja valkoiset kukat. Oksista saa veistettyä amuletteja, ja pihlajan oksa pistettynä maahan pysäyttää hetkeksi pahan.

Isoäiti oli vilkaissut minuun kummallisen näköisenä.

Selitin nopeasti, että kaverini Jouni oli tekemässä roolipeliseikkailua ja että hän oli ottanut selvää näistä asioista. Kaveri olikin kysellyt minulta kaikkea mahdollista unistani. Jounilla oli sukulaisia Lapissa, ja siksi hän innostui tutkimaan myös saamelaisten uskomuksia.

Kun olin päässyt sairaalasta, Pihla oli jo lähtenyt. Hän oli kuitenkin todellinen henkilö, jota olin koskettanut. Lyhyt puhelu hiukan myöhemmin todisti, että hän tiesi missä olin.

Sen jälkeen en ollut kuullut hänestä mitään, vaikka olin yrittänyt soittaa puhelimeeni jääneeseen numeroon. Vain raivostuttava ilmoitus - ”ei juuri nyt saada yhteyttä” - ärsytti korvaani.

Syötyäni keittoni loppuun menin omaan huoneeseeni ja heittäydyin sängylleni. Kun vanha kotimme oli

hautajaisten jälkeen myyty, olin muuttanut asumaan isoäidin luo. Paljon tavaraa oli tuotu mukana ja sijoitettu sinne, missä oli sattunut olemaan tilaa. Isoäidin omakotitalossa oli niin kellari kuin vinttikin, pitäisi tutkia tarkemmin molemmat. Jossain saattoi vielä olla isän papereita.

Väsytti. Hieraisin peukalolla ja etusormella taskussani olevaa veistettyä puupalaa. Pihla oli kutsunut sitä matkasauvaksi ja jättänyt sen tyynyni alle. Löysin sen vasta myöhemmin penkoessani kassiani. Pidin sitä onnenamulettinani.

Tunsin ensin huimausta.

Seuraavaksi huomasin ajattelevani, että tähdet ovat kuin reikiä taivaassa. Minne niiden kautta pääsee? Toiseen maailmaan, Yliseen.

Mutta sinne en varmasti ollut matkalla lentäessäni vapaasti painottamassa tilassa. Kalpeassa kuunvalossa ympäristö näytti ensin epämääräiseltä, jotenkin hahmottomalta, kunnes yksityiskohdat alkoivat piirtyä tarkemmiksi. Varjoni näytti leijuvulta haukalta.

Kauempana oli valtava pihlaja, ja siitä jonkin matkan päässä hirsistä rakennettu asumus. Suoraan oikealle johti ruohottunut, vaivoin havaittava polku. Henkäisin syvään, kun äkkinäinen tuulenpyörre kiskaisi minut polkua kohti. Se riuhtaisi käsivarsiani ja pölyytti hiuksiani. Kuulin vinkuvasta ujelluksesta joitakin sanoja. Tai luulin kuulevani.

Hauta, hauta... kuva, kuva... rumpu, rumpu...

Tuulen voima painoi minua kauemmas pihlajasta, kohti asumusta. Se näytti hylätyltä. Ikkunaluukut olivat kiinni.

Täältä kaikki oli alkanut. Tässä mökissä olin ensi kertaa nähnyt Pihlan ja Runan. Polun päässä oli kivinen